

Nr 79

Av fröken Nordström m. fl., om reseersättning i vissa fall till sjukförsäkrad.

(Lika lydande med motion nr 98 i Andra kammaren)

Socialförsäkringens administrationsnämnd har i sitt betänkande av den 1 oktober 1960 föreslagit att sjukförsäkringslagen skall ändras så att Kungl. Maj:t äger att föreskriva att ersättning enligt av Kungl. Maj:t fastställda grunder skall utgå för sjukförsäkrads kostnader för annan vård i anledning av sjukdom än vad i sjukförsäkringslagen §§ 14 och 15 sägs. Sistnämnda paragrafer avser läkarvårds- och sjukhusvårdsersättningar.

Genom den föreslagna lagändringen skulle den obligatoriska sjukförsäkringen utvidgas att omfatta dels viss konvalescentvård, dels sjukgymnastisk behandling, behandling med kortvåg, ultrakortvåg, mikrovåg eller ultraljud, tryckvariationsbehandling av arteriella genomblödningsrubbningsar, elektrisk retningsbehandling vid muskelförlamningar, mekanisk sträckbehandling av ryggraden samt foniatrisk behandling.

I sak innebär den föreslagna lagändringen f. n. inte någon utsträckning av sjukförsäkringens förmåner. Samtliga sjukkassor lär nämligen i sina stadgar efter riks-försäkringsanstaltens medgivande och efter dess föreskrifter ha intagit bestämmelser om att ersättning skall lämnas för sådana sjukvårdande åtgärder som det här är fråga om (vård enligt § 18 sjukförsäkringslagen). Men för framtiden ges ökad möjlighet att genom Kungl. Maj:ts beslut ersättning lämnas vid eventuellt uppkommande nya behandlingsformer.

I och med att dessa sjukvårdande åtgärder enligt § 18 sjukförsäkringslagen blir obligatoriska finns det anledning att överväga en för de sjukförsäkrade gynnsammare beräkning av reseersättning i samband med ifrågasvarande vård. För närvarande lämnar sjukkassorna under vissa omständigheter ersättning för sjukgymnasters resor till patienter. Däremot utgår ingen reseersättning om patienterna beger sig till sjukgymnasten. För de sjukförsäkrade måste dylika ersättningsnormer te sig orättvisa. Normerna torde förutom att de kan leda till en viss misshushållning med de alltför fåtaliga sjukgymnasternas dyrbara tid också medföra de konsekvenserna att patienter, för sin rehabilitering starkt beroende av sjukgymnastisk behandling, av ekonomiska skäl kan få lov att avstå härifrån. Så kan bli fallet då resvägen blir lång eller särskilt dyrbar, exempelvis när vederbörande

på grund av sin sjukdom eller sitt lyte måste begagna taxi. De flesta av de behandlingsformer, som nu avses bli intagna i lagen, är ju för övrigt av den art, att de inte kan lämnas ambulatoriskt.

För den sjukförsäkrade allmänheten framstår det också som svårbegripligt att ersättning inte lämnas för resor till laboratorier, där prover av olika slag tas av annan än läkare. Sjukförsäkrarna lämnar efter en tämligen nyligen genomförd ändring ersättning för kostnaderna för proven efter vissa regler, men resekostnaden får medlemmen helt betala själv trots att proven föreskrivits av läkare och föregås och efterföljs av läkarbesök i anslutning till provtagningen. Det kan ifrågasättas huruvida inte sådana resor till laboratorier borde i ersättningsavseende likställas med resor för erhållande av läkarvård.

Det torde också föreligga starka skäl för att försäkrads kostnad i anledning av resor till konvalescenthem upptagna på riksförsäkringsanstaltens förteckning skulle ersättas av sjukförsäkringskassa.

Under den ovan anförda motiveringen hemställs,

att riksdagen hos Kungl. Maj:t begär utredning om en sådan ändring av sjukförsäkringslagen att ersättning utgår för resor i och för sjukvårdande behandling av här ifrågasatt slag, för resor för tagande av laborationsprov samt för resor till viss konvalescentvård.

Stockholm den 20 januari 1961

Margareta Nordström

Gunnar Edström

Ruth Hamrin-Thorell

Per Jacobsson

Nr 80

Av herr **Sundin**, ang. samordningen mellan yrkesskadeförsäkringen och allmänna sjukförsäkringen.

(Lika lydande med motion nr 99 i Andra kammaren)

Stockholm den 20 januari 1961

Sven E. Sundin
